

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

*Komisja Spraw Zagranicznych
Komisja Rozwoju
Podkomisja Praw Człowieka*

28.9.2010

KOMUNIKAT DLA POSŁÓW

**Przedmiot: NAGRODA IM. SACHAROWA NA RZECZ WOLNOŚCI MYŚLI
W 2010 r.**

W załączniku posłowie znajdą alfabetyczny wykaz kandydatów do tegorocznej Nagrody im. Sacharowa na rzecz Wolności Myśli oraz otrzymane przez Sekretariat uzasadnienia i biografie kandydatów, którzy zgodnie z regulaminem Nagrody im. Sacharowa zostali nominowani przez co najmniej 40 posłów do Parlamentu Europejskiego lub grupę polityczną.

DYREKCJA GENERALNA
DS. POLITYKI ZEWNĘTRZNEJ

CM\832022PL.doc

PE448.983v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

NAGRODA IM. SACHAROWA NA RZECZ WOLNOŚCI MYŚLI W 2010 r.

Kandydaci zgłoszeni przez grupy polityczne i posłów w porządku alfabetycznym

Kandydat	Działalność	Nominowany przez
ACCESS	Ruch obywatelski pomagający w ochronie obrońców praw człowieka i ich działalności informacyjnej prowadzonej w Internecie. Udziela również pomocy technicznej w dostępie do informacji pomimo cenzury obowiązującej w państwach o ustroju opartym na przemocy i ucisku politycznym.	Grupę Porozumienia Liberalistów i Demokratów na rzecz Europy
Haytham AL-MALEH	Wybitny syryjski prawnik i działacz w dziedzinie praw człowieka, skazany na trzy lata pozbawienia wolności w dniu 4 lipca 2010 r. Proces Haythama Al-Maleha śledziły międzynarodowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego, które jednoznacznie stwierdziły, że nie spełniał on międzynarodowych norm sprawiedliwego procesu.	Heidi Hautalę i 44 innych posłów
BREAKING THE SILENCE	Izraelska organizacja pozarządowa utworzona przez żołnierzy i weteranów izraelskich sił obronnych, zbierających i udostępniających informacje o swojej służbie wojskowej na Zachodnim Brzegu, w Strefie Gazy i we wschodniej Jerozolimie podczas II intifady, zapewniająca płaszczyznę poufnej wymiany doświadczeń służących i zwolnionych ze służby izraelskich żołnierzy i rezerwistów na ziemiach okupowanych przez Izrael.	Grupę Zielonych/ Wolne Przymierze Europejskie oraz Konfederacyjną Grupę Zjednoczonej Lewicy Europejskiej/ Nordycką Zieloną Lewicę
Guillermo FARIÑAS	Kubański doktor psychologii, niezależny dziennikarz i dysydent polityczny na Kubie. Przeprowadził łącznie 23 strajki głodowe w celu wyrażenia sprzeciwu wobec różnych elementów kubańskiego reżimu. Oświadczył, że gotów jest umrzeć w walce z cenzurą na Kubie.	Grupę Europejskiej Partii Ludowej (Chrześcijańskich Demokratów) oraz Grupę Europejskich Konserwatystów i Reformatorów oraz Edvarda Kožušníka i 91 innych posłów

Aminatu HAIDAR	Obrończyni praw człowieka i działaczka polityczna z Sahary Zachodniej. Należy do czołowych działaczy walczących o niepodległość Sahary Zachodniej. Zwana niekiedy „Gandhim Sahary Zachodniej”, a to z uwagi na pokojowy charakter działalności na rzecz niepodległości Sahary Zachodniej, obejmującej m.in. strajki głodowe.	Norberta Neusera, Willy’ego Meyera, Raüla Romevę i Ruedę oraz 40 innych posłów
Dawit ISAAK	Erytrejski dziennikarz, pisarz i dramaturg, więzień polityczny od 2001 r. Przetrzymany w więzieniu w bardzo ciężkich warunkach. Parlament Europejski wielokrotnie domagał się natychmiastowego uwolnienia Dawita Isaaka.	Ollego Schmidta, Cecilję Wikström, Marit Paulsen i Lenę Ek oraz 37 innych posłów
Birtukan MIDEKSA	Etiopska polityk i była sędzia. Stoi na czele partii opozycyjnej Jedność na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości. W dniu 28 grudnia 2008 r. Birtukan Mideksa została ponownie aresztowana i osadzona w więzieniu z karą dożywocia. Otwarcie przyznała, że nadal prowadzi będzie „pokojową walkę o lepszą demokrację, poszanowanie praw człowieka i państwo prawa” w Etiopii.	Grupę Postępowego Sojuszu Socjalistów i Demokratów w Parlamencie Europejskim
Ojciec Tadeusz, NGUYËN VAN LY	Wietnamski ksiądz i czołowy działacz na rzecz praw człowieka, który do osiągnięcia celu, jakim jest powszechne szerzenie idei praw człowieka, stosuje wyłącznie pokojowe środki.	Grupę Europejskich Konserwatystów i Reformatorów
OPEN DOORS	Bezwyznaniowa misja chrześcijańska wspierająca prześladowanych chrześcijan, będących mniejszością religijną i głównym przedmiotem prześladowań. Obecnie organizacja obecna jest w ponad 45 krajach, gdzie prowadzi różnego rodzaju działania.	Grupę Europejskich Konserwatystów i Reformatorów

Kandydat nominowany przez Grupę Porozumienia Liberalów i Demokratów na rzecz Europy

Dostęp do Internetu szybko staje się jednym z najważniejszych elementów współczesnej walki o prawa człowieka – nie tylko wykształca się jako odrębne prawo, ale również otwiera drogę do wielu innych praw. Access to ruch obywatelski pomagający w ochronie obrońców praw człowieka i ich działalności informacyjnej prowadzonej w Internecie. Udziela również pomocy technicznej w dostępie do informacji pomimo cenzury obowiązującej w państwach o ustroju opartym na przemocy i ucisku politycznym.

Access – ruch założony w następstwie działań represyjnych podjętych w Iranie po wyborach z 2009 r. – służył niezbędnym wsparciem technicznym, dzięki któremu udało się utrzymać dostępność Internetu dla irańskiego ruchu demokratycznego. Gdy miliony osób podważały wynik wyborów, grupa działaczy skupionych w internetowej sieci rozpoczęła serię działań mających na celu utrzymanie dostępności i bezpieczeństwa Facebooka, Twittera, niezależnych blogów i serwisów pocztowych. Internetowa sieć działaczy z całego świata tworzy odtąd jeden ruch – Access. Access w swojej działalności pomógł udostępnić tysiące materiałów internetowych (z którymi zapoznało się ponad 5 milionów osób) ukazujących przypadki naruszenia praw człowieka, udzielił wsparcia setkom tysięcy obrońców praw człowieka i zwykłych obywateli w bezpiecznym ominięciu zabezpieczeń internetowych i dotarciu do istotnych stron w Internecie, do których odcięto dostęp, a także sprawił, że niektóre organizacje praw człowieka mogły pozostać w Internecie wbrew wszelkim trudnościom oraz pomimo nieustannych ataków ze strony reżimu i jego hakerów. Działalność Access ma na celu zapewnienie otwartego dostępu do Internetu na całym świecie oraz ochrony i szerzenia idei praw człowieka.

<http://www.accessnow.org/>

Kandydat nominowany przez Heidi Hautalę i 44 innych posłów

Haytham Al-Maleh, syryjski prawnik specjalizujący się w prawach człowieka

Kandydat do Nagrody im. Sacharowa w 2010 r.

Rok po przyjęciu rezolucji dotyczącej sprawy Muhammada Al-Hassaniego, syryjskiego prawnika niesłusznie aresztowanego i przetrzymywanego w odosobnieniu, Parlament Europejski w dniu 9 września 2010 r. przyjął rezolucję w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Syrii ze szczególnym uwzględnieniem sprawy Haythama Al-Maleha, 80-letniego prawnika specjalizującego się w prawach człowieka.

Haytham Al-Maleh został niesłusznie aresztowany przez służby wywiadu ogólnego w dniu 14 października 2009 r., potem był przetrzymywany w odosobnieniu do czasu przesłuchania przez prokuratora wojskowego w dniu 20 października 2009 r., a następnie został osądzony przez Drugi Sąd Wojskowy w Damaszku, pomimo że sądy wojskowe nie powinny mieć jurysdykcji w sprawach dotyczących osób cywilnych. Aresztowanie nastąpiło w okresie zaproponowanym przez państwa członkowskie UE jako termin podpisania układu o stowarzyszeniu z Syrią, którego zasadniczą częścią jest poszanowanie praw człowieka.

W dniu 4 lipca 2010 r. Haytham Al-Maleh został skazany na trzy lata pozbawienia wolności za „upowszechnianie nieprawdziwych i wyolbrzymionych informacji osłabiających ducha narodu”, na podstawie art. 285 i 286 syryjskiego kodeksu karnego. Podstawą zarzutów są wywiady przeprowadzone z Haythamem Al-Malehem w mediach, gdzie skrytykował on ciągłe stosowanie w Syrii przepisów prawa dotyczących stanów nadzwyczajnych i nieustanną kontrolę systemu sądowego ze strony władz Syrii. Proces Haythama Al-Maleha śledziły międzynarodowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego, które jednoznacznie stwierdziły, że nie spełniał on międzynarodowych norm sprawiedliwego procesu.

Latem poważnie pogorszył się stan zdrowia Haythama Al-Maleha. Cierpi on na zapalenie stawów, cukrzycę i schorzenia tarczycy, a przy tym pozbawiony jest stałej opieki zdrowotnej.

Skazanie Haythama Al-Maleha, uważanego w Syrii za wybitnego prawnika w dziedzinie praw człowieka, wskazuje na ciągłe prześladowanie prawników i obrońców praw człowieka. Stanowi wręcz poważne ostrzeżenie dla prawników, którzy szerzą ideę państwa prawa i każdego dnia podważają ograniczenia nakładane w ramach stanu nadzwyczajnego obowiązującego od 1963 r.

Na wniosek strony syryjskiej odroczone zostało podpisanie układu o stowarzyszeniu pomiędzy UE a Syrią. W październiku 2009 r. Rada upoważniła Komisję do wyjaśnienia sytuacji i znalezienia rozwiązania w celu podpisania układu. W rezolucji z września 2010 r. Parlament zwrócił uwagę na pogarszającą się sytuację w zakresie praw człowieka, w tym systematyczne działania represyjne podejmowane w Syrii wobec prawników i obrońców praw człowieka, oraz zaapelował o jasny mechanizm służący rozpoczęciu rozmów pomiędzy Syrią a UE na temat konkretnych ulepszeń, jakich UE oczekuje od władz Syrii w dziedzinie praw człowieka

i demokracji.

Przyznanie Nagrody im. Sacharowa w 2010 r. Haythamowi Al-Malehowi mogłoby zostać uznane za istotny wyraz wsparcia dla tych wszystkich, którzy bronią praw człowieka i szerzą ideę demokratycznych reform w Syrii, oraz stanowiłoby znaczący sygnał dla UE, która musi zapewniać spójność i skuteczność swoich działań zewnętrznych w zakresie poszanowania i upowszechniania praw człowieka.

Kandydat nominowany przez Rebecę Harms i Daniela Cohn-Bendita w imieniu Grupy Zielonych/ Wolnego Przymierza Europejskiego

Breaking the Silence

Kim są i czym się zajmują?

Breaking the Silence to izraelska organizacja pozarządowa utworzona w 2004 r. przez żołnierzy i weteranów izraelskich sił zbrojnych, zbierających i udostępniających informacje o swojej służbie wojskowej na Zachodnim Brzegu, w Strefie Gazy i we wschodniej Jerozolimie podczas II intifady.

Działalność Breaking the Silence ma zasadnicze znaczenie w społeczeństwie skłaniającym się do ignorowania niesprawiedliwości i ucisku charakterystycznych dla stanu okupacji. Breaking the Silence zwraca uwagę na to, jak izraelskie społeczeństwo „wciąż udaje, że nie widzi, i zaprzecza temu, co się dzieje w jego imieniu”. Breaking the Silence dąży do tego, aby mieszkańcy Izraela znali fakty dotyczące izraelskiej okupacji, widzianej oczami izraelskich żołnierzy, a także stara się sprowokować dyskusję na temat skutków przedłużającej się okupacji zarówno dla palestyńskiej ludności, jak i dla izraelskiego społeczeństwa.

Informacje zebrane przez Breaking the Silence od 2004 r. pochodzą od ponad 650 żołnierzy, którzy służyli na ziemiach okupowanych od początku II intifady. Breaking the Silence organizuje również wyjazdy do miejscowości położonych na południu okręgu Hebron dla izraelskiej młodzieży, studentów, polityków, dziennikarzy, zagranicznych dyplomatów i zwykłych obywateli, dla których wyjazdy te stanowią jedyną w swoim rodzaju okazję do przekonania się na własne oczy o tym, jak rozpaczliwa sytuacja panuje na tych terenach.

Organizacja przywiązuje dużą wagę do wiarygodności udostępnianych przez siebie informacji. W przypadku każdej historii organizacja wymaga dwóch naocznych świadków, przeprowadza dochodzenie w drodze rozmów z innymi żołnierzami, utrwała rozmowy oraz sprawdza informacje we współpracy z B'Tselem i innymi organizacjami. Wiele historii nie zostaje udostępnionych, ponieważ nie potwierdzono w dostatecznym stopniu ich wiarygodności.

Zagrożenia i wyzwania związane z działalnością Breaking the Silence

Choć działalność Breaking the Silence cieszy się dużym poparciem w Izraelu i za granicą, ma również wielu przeciwników, którzy starają się doprowadzić do rozwiązania i uciszenia organizacji przy użyciu coraz groźniejszych sposobów. Sposoby te obejmują aresztowania członków organizacji, ataki i wstrzymywanie organizowanych przez nią wyjazdów przy użyciu wojska, publiczne zniesławianie i próby odcięcia źródeł finansowania.

Zatrzymania i aresztowania: Izraelska policja często przetrzymuje członków Breaking the Silence w osadzie Kiryat Arba sąsiadującej z Hebronem. Zatrzymania te uzasadniane są na różne sposoby – począwszy od zakłócania porządku, a skończywszy na obawie przed atakami osadników i ich nieprawdziwych skargach. Nigdy nie dowiedziono prawdziwości którejkolwiek ze skarg, a organizacji Breaking the Silence nigdy nie postawiono jakichkolwiek zarzutów¹.

Ataki osadników i wstrzymywanie wyjazdów przy użyciu wojska: Wyjazdy organizowane do Hebronu są przedmiotem systematycznych ataków ze strony miejscowych osadników, które to ataki stają się coraz groźniejsze. Dotychczas bardzo niewiele uczyniono w sprawie tych ataków, i to pomimo licznych skarg kierowanych do izraelskiej policji. Zamiast tego, w celu uniknięcia przemocy ze strony osadników, izraelskie siły obronne nie dopuściły do wielu wyjazdów. Co gorsza, dowódcy wojskowi oświadczyli publicznie w mediach, że za przemoc na tych terenach odpowiadają członkowie organizacji praw człowieka, a zwłaszcza członkowie Breaking the Silence. Stwierdzenia te skutecznie uprawniły osadników do wyrządzania krzywdy i grożenia działaczom. Breaking the Silence nie uzyskuje obecnie zgody na jedną trzecią organizowanych przez siebie wyjazdów, a podczas tych, które mają już miejsce, dochodzi do nękania i nadużyć fizycznych ze strony osadników oraz licznych nieprawdziwych skarg składanych na policję przeciwko organizacji Breaking the Silence. Obecnie członków Breaking the Silence obowiązuje rozkaz wojskowy, na mocy którego mają oni zakaz wstępu do Grobowca Patriarchów w Hebronie.

Publiczne zniesławianie i próby odcięcia źródeł finansowania: Od samego początku istnienia Breaking the Silence podejmowano różne próby podważenia wiarygodności organizacji i zszargania jej imienia. Publiczne oczernianie najbardziej przybrało na sile po udostępnieniu historii żołnierzy dotyczących operacji „Płynny ołów” w Strefie Gazy. Premier Izraela Benjamin Netanjahu publicznie potępił organizację Breaking the Silence², a izraelskie Ministerstwo Spraw Zagranicznych wywarło naciski na rządy innych państw, aby zaprzestały one finansować organizację³. Jednocześnie organizacja Breaking the Silence była celem podżegania ze strony wielu osób publicznych, w tym prowadzących dwa popularne talk-show w izraelskim wojskowym radiu publicznym, którzy zachęcali słuchaczy do „złamania kości” członkom organizacji Breaking the Silence⁴.

¹ **Error! Hyperlink reference not valid.**

² <http://www.haaretz.com/print-edition/news/pm-slams-breaking-the-silence-1.282675>

³ http://www.dutchnews.nl/news/archives/2009/07/israel_wants_clarity_on_human.php

⁴ <http://www.nif.org/issue-areas/stories/nif-protests-public-army.html>

**Kandydat nominowany przez Lothara Bisky'ego w imieniu
Konfederacyjnej Grupy Zjednoczonej Lewicy Europejskiej/ Nordyckiej
Zielonej Lewicy**

Breaking the Silence

Breaking the Silence (BTS) to izraelska organizacja pozarządowa utworzona przez żołnierzy i weteranów izraelskich sił obronnych, zbierających i udostępniających informacje o swojej służbie wojskowej na Zachodnim Brzegu, w Strefie Gazy i we wschodniej Jerozolimie podczas II intifady, zapewniająca płaszczyznę poufnej wymiany doświadczeń służących i zwolnionych ze służby izraelskich żołnierzy i rezerwistów na ziemiach okupowanych przez Izrael.

Oficjalnym celem organizacji jest „przerwanie milczenia” (ang. *breaking the silence*) żołnierzy izraelskich sił obronnych, którzy po skończeniu służby wojskowej powracają do normalnego życia w Izraelu i „napotykają przepaść pomiędzy rzeczywistością, jaką znali na ziemiach okupowanych, a milczeniem, jakie znają w domu”.

Od powstania w 2004 r. Breaking the Silence zbiera i udostępnia historie żołnierzy, próbując tym sposobem „zmusić izraelskie społeczeństwo do zaradzenia rzeczywistości, jaką stworzyło” i zmierzyć się ze znaną żołnierzom prawdą o „nadużyciach wobec Palestyńczyków, grabieżach i niszczeniu własności”.

Organizacja zamieszcza na swojej stronie internetowej sprawozdania w formie pisemnej i audiowizualnej. W dniu 15 lipca 2009 r. organizacja Breaking the Silence wydała nową broszurę „Soldiers' Testimonies from Operation Cast Lead, Gaza 2009” (Historie żołnierzy z operacji „Płynny ołów”, Gaza 2009), a ostatnio także i inną broszurę zawierającą historie kobiet służących w wojsku. Członkowie grupy organizują spotkania informacyjne w Izraelu, Europie Zachodniej i USA. BTS organizuje również wyjazdy do Hebronu dla mieszkańców Izraela.

Finansowanie organizacji Breaking the Silence przez rządy różnych państw spotyka się ze sprzeciwem rządu Izraela. Jasno dał on do zrozumienia, że sprzeciwia się finansowaniu przez Wielką Brytanię, Holandię i Hiszpanię organizacji pozarządowych „prowadzących wyraźnie antyrządową działalność”.

Ambasador Izraela w Holandii stwierdził, że Izrael jest państwem demokratycznym i że takie środki finansowe powinny trafiać tam, gdzie demokracji nie ma. Stwierdził także, że Breaking the Silence jest „legalną i pełnoprawną organizacją”, ale jej finansowanie przez rząd Holandii jest nierozsądne „w świetle trudnych kwestii politycznych”.

Kandydat nominowany przez Josepha Daula, José Ignacio Salafrance Sánchez-Neyrę, Jaimego Mayora Oreję, Jacka Saryusza-Wolskiego, Jarosława Leszka Wałęsę i Francisco José Millána Mona w imieniu Grupy Europejskiej Partii Ludowej (Chrześcijańskich Demokratów)

„Guillermo Fariñas w imieniu tych, którzy walczą o wolność i prawa człowieka na Kubie”

Czterdziestoosmioletni Guillermo Fariñas jest byłym żołnierzem, który stał się dysydem kubańskim. Dołączył do opozycji w 1989 r., po tym jak złożył legitymację Związku Młodych Komunistów (UJC). Z zawodu psycholog i dziennikarz, stworzył własną niezależną agencję prasową „Cubanacan Press”, głównie po to, by informować resztę świata o losie więźniów politycznych na Kubie. Na próżno jednak – agencja została obecnie zamknięta i zaprzestano publikacji. Wobec zakazu demonstracji Guillermo Fariñas ogłosił z tego powodu w 2006 r. strajk głodowy, aby zaprotestować przeciwko cybercenzurze i opowiedzieć się za powszechnym dostępem do wolnego Internetu. W tym kontekście otrzymał w 2006 r. nagrodę Reporterów bez Granic na rzecz cyberwolności.

Guillermo Fariñas, przeciwnik stosowania przemocy ośmielający się świadczyć przeciwko reżimowi Castro, jest ważną postacią wśród walczących przeciwko więzieniu przeciwników politycznych. Sam spędził 11 i pół roku w więzieniu, jednak zaostrzający się reżim kubański nie docenił ani jego determinacji, ani humanizmu. Guillermo Fariñas wzorem swoich poprzedników wybrał głodówkę protestacyjną, aby zwrócić uwagę opinii publicznej na stan swobód w jego kraju, niosąc tym samym nadzieje dziesiątków uwięzionych dziennikarzy i działaczy.

24 lutego 2010 r., nazajutrz po kontrowersyjnej śmierci wskutek prawie trzymiesięcznego strajku głodowego więźnia sumienia Orlanda Zapaty Tamayo, o której donosił w tym czasie Parlament Europejski, Guillermo Fariñas rozpoczął 23 głodówkę. Domagał się wówczas uwolnienia 26 chorych więźniów politycznych i donosił, że reżim kubański zaprzecza naruszeniom praw człowieka. Jego głodówka zakończyła się 135 dni później, 8 lipca 2010 r. – w chwili, gdy stan jego zdrowia stawał się coraz bardziej niepokojący – po tym, jak kubański Kościół katolicki poinformował o uwolnieniu 52 więźniów w ciągu czterech miesięcy.

Walka Guillerma Fariñasa stanowiła i wciąż stanowi przykład dla wszystkich obrońców wolności i demokracji.

Kandydat nominowany przez Grupę Europejskich Konserwatystów i Reformatorów

oraz

Edvarda Kožušníka i 91 innych posłów

Guillermo FARIÑAS

Guillermo Fariñas to kubański doktor psychologii, niezależny dziennikarz i dysydent polityczny na Kubie. Łącznie przeprowadził 23 strajki głodowe w celu wyrażenia sprzeciwu wobec różnych elementów kubańskiego reżimu. Oświadczył, że gotów jest umrzeć w walce z cenzurą na Kubie.

Niedawno zakończył 4-miesięczny strajk głodowy, podczas którego domagał się uwolnienia z więzienia 52 działaczy opozycji zmagających się z problemami zdrowotnymi. Zdaniem lekarzy Guillermo Fariñas był bliski śmierci.

Dlaczego PE powinien go poprzeć:

- Guillermo Fariñas to prawdziwy symbol walki o wolność wypowiedzi i demokrację.
- Gotów jest umrzeć w imię zasad moralnych.
- Dla UE to okazja do jasnego zasygnalizowania kubańskiemu reżimowi, że wspólne stanowisko UE* nie zostanie zrewidowane bez poczynienia rzeczywistych kroków w kierunku liberalizacji reżimu totalitarnego (w odróżnieniu od obecnego stanowiska politycznego socjalistycznego rządu Hiszpanii).

* W polityce UE z 1996 r. wzywa się o postęp w dziedzinie praw człowieka i demokracji jako warunek normalizacji stosunków z Kubą.

Kandydat nominowany przez Norberta Neusera, Willy'ego Meyera, Raüla Romevę i Ruedę oraz 40 innych posłów

AMINATU HAIDAR

Aminatu Haidar (Al-Ujun, 1967 r.) to pochodząca z ludu Sahrawi wybitna obrończyni praw człowieka i działaczka na rzecz niepodległości Sahary Zachodniej; przewodnicząca CODESA (Kolektywu Obrońców Praw Człowieka Sahrawi). Aminatu Haidar jest przykładem pokojowej walki i biernego oporu, dlatego też nazywana jest także „Gandhim Sahary Zachodniej”.

Aminatu wielokrotnie padała ofiarą prześladowań i represji za swoje zaangażowanie w obronę praw człowieka ludu Sahrawi. W 1987 r. uczestniczyła w pokojowej manifestacji na rzecz zorganizowania przez Maroko – zgodnie z licznym rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych – referendum w sprawie samostanowienia Sahary Zachodniej. Za udział w manifestacji została uwięziona bez sądu. Przez cztery lata przetrzymywano ją w tajnych marokańskich więzieniach, gdzie – podobnie jak dziesiątki innych więźniów politycznych z ludu Sahrawi – była poddawana torturom.

W 2005 r. władze marokańskie skazały ją na siedem miesięcy pozbawienia wolności, tym razem w „Czarnym Więzieniu” w Al-Ujun, mieście w Saharze Zachodniej okupowanym przez Maroko. W kwietniu 2005 r. Parlament Europejski uchwalił rezolucję, w której zwrócił się do władz Maroka o natychmiastowe zwolnienie Aminatu i 36 innych więźniów sumienia z ludu Sahrawi. Aminatu została zwolniona dopiero po odbyciu całej kary.

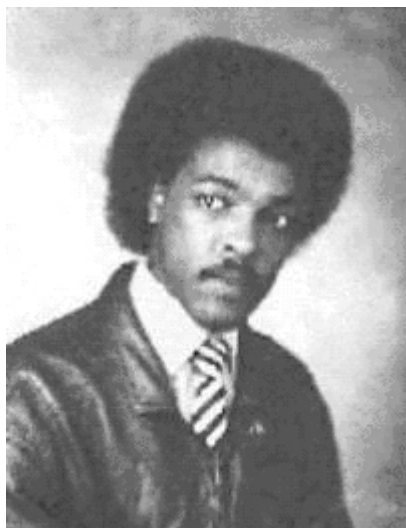
W listopadzie 2009 r., po powrocie z podróży do Stanów Zjednoczonych, gdzie otrzymała „Nagrodę za Odwagę Cywilną”, Aminatu została bezprawnie zatrzymana przez władze marokańskie na lotnisku w Al-Ujun (Sahara Zachodnia), które skonfiskowały jej paszport i zmusiły ją do wyjazdu do Hiszpanii. Na lotnisku na Lanzarote (Wyspy Kanaryjskie) Aminatu rozpoczęła strajk głodowy, który trwał 32 dni. Potem udało jej się wrócić do swojego domu na terytoriach okupowanych.

Sahrawijska działaczka otrzymała między innymi nagrodę im. Juana Marii Bandrésa dla obrońców praw człowieka oraz Freedom Award (nagrodę wolności, 2006 r.), nagrodę

Srebrnej Róży (2007 r.); nagrodę im. Roberta F. Kennedy'ego za obronę praw człowieka i sprawiedliwości (2008 r.); nagrodę za odwagę cywilną w obronie praw człowieka organizacji Train Foundation (2009 r.) oraz międzynarodową nagrodę im. G. M. de Jovellanos „Wolność i Opór” (2010 r.). Amnesty International przedstawiła jej kandydaturę do nagrody im. Ginetty Sagan. Aminatu Haidar została też nominowana do pokojowej Nagrody Nobla.

Kandydat nominowany przez Ollego Schmidta, Cecilję Wikström, Marit Paulsen i Lenę Ek oraz 37 innych posłów

Dawit ISAAK

Dawit Isak jest dziennikarzem, pisarzem i dramaturgiem. Urodził się w dniu 27 października 1964 r. Dwadzieścia dziewięć lat później jego kraj uzyskał nazwę: Państwo Erytrei po długiej i krwawej wojnie o niepodległość. W 1987 r. Dawit Isak przyjechał do Szwecji jako uchodźca wojenny. W 1992 r. uzyskał szwedzkie obywatelstwo.

Kiedy Erytrea uzyskała niepodległość, Dawit Isak powrócił do ojczyzny. Ożenił się i na świat przyszły jego dzieci. Został współwłaścicielem pierwszej niezależnej gazety w kraju, „Setit”, gdzie pracował jako reporter. Jednak niepodległość kraju okazała się krucha: w 1998 r. konflikt z Etiopią niespodziewanie nasilił się ponownie, co doprowadziło do wyniszczającej wojny granicznej. Dawit Isak powrócił do Szwecji, chcąc zapewnić bezpieczeństwo swojej rodzinie. Jego żona i troje dzieci dołączyły do niego w kwietniu 2000 r. Osiedlili się w Göteborgu.

Rok później Dawit Isak ponownie pojechał do Erytrei. Tej wiosny w Asmarze nasilała się działalność polityczna. Wojna graniczna zapoczątkowała intensywną debatę polityczną. Grupa piętnastu członków gabinetu wystąpiła między innymi z postulatem przeprowadzenia reform demokratycznych i dokładnej, obiektywnej oceny wydarzeń, które doprowadziły do wojny. W maju, kiedy postulaty piętnastu dysydentów nie zostały wysłuchane, umieścili oni swoją krytyczną analizę w Internecie w liście otwartym. List opublikowano w wolnej prasie, wraz z analizami, komentarzami i wywiadami z niektórymi spośród tej grupy polityków. W ciągu kilku dni aresztowano jedenastu z piętnastu polityków oraz dziesięciu czołowych dziennikarzy wolnej prasy, w tym Dawita Isaaka, którego zatrzymano w niedzielę rano w dniu 23 września 2001 r.

Jak dotąd wobec żadnego z zatrzymanych nie wniesiono formalnego oskarżenia ani nie przeprowadzono rzetelnego procesu. Dziennikarzy i polityków napiętnowano jako zdrajców; ponadto dziennikarzy oskarżono o otrzymywanie pomocy finansowej z zagranicy, co jest przestępstwem zgodnie z erytrejskim prawem prasowym.

Od czasu aresztowania Dawit Isaak prawie nie dawał znaków życia. W listopadzie 2001 r. ówczesny konsul honorowy Szwecji w Asmarze, Lis Truelsen, przez chwilę widział go za kratami i zdążył zamienić z nim kilka słów. W kwietniu 2002 r. Dawit Isaak trafił do szpitala, co według amerykańskiej organizacji prasowej Komitetu Obrony Dziennikarzy (CPJ) było związane z obrażeniami odniesionymi podczas tortur. W lecie 2004 r. ambasador Erytrei w Sztokholmie Araya Desta powiedział w szwedzkim radiu publicznym, że Dawit Isaak ma się dobrze. Jednak do tej pory ani jego rodzina, ani władze szwedzkie, ani międzynarodowe organizacje praw człowieka nie otrzymały pozwolenia na widzenie. Władze erytrejskie utrzymują, że Dawit Isaak jest wyłącznie obywatelem Erytrei, a nie Szwecji, dlatego sprawa ma charakter wewnętrzny.

Wiosną 2010 r. były strażnik więzienny w cieszącym się złą sławą zakładzie Eiraeiro, w którym uwięzieni są Dawit Isaak i inni dziennikarze oraz ludzie opozycji, zbiegł z Erytrei do Etiopii. Zeznał on, że więzienie znajduje się na pustyni (około 100 kilometrów od stolicy, Asmary) i w dużej mierze zaopatruje się samo, co ma na celu jeszcze większe odizolowanie więźniów od reszty społeczeństwa. Cele mają wymiary trzy na cztery metry i wyposażone są w toaletę, prysznic i trzy koce. Więźniowie otrzymują tylko jeden posiłek dziennie, składający się jedynie z sześciu kromek chleba i (mało pożywnej) zupy. Strażnicy więzienni nie mogą rozmawiać z osadzonymi. Aby nie doszło do nawiązania żadnych kontaktów między strażnikami a więźniami, strażnicy pracują zawsze w zespołach trzy- lub czteroosobowych. Osadzeni muszą być ciągle skuci i powszechne są tortury psychiczne. Nie używa się również nazwisk więźniów, którzy zawsze nazywani są wyłącznie nadanymi im numerami.

Latem 2010 r. przedstawiciel rządu Erytrei powiedział gazecie szwedzkiej, że sprawa Dawita Isaaka nigdy nie zostanie rozpatrzona w sądzie, ponieważ uznaje się ją za zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego Erytrei.

W styczniu 2009 r. w rezolucji w sprawie Rogu Afryki B6/033 2009 Parlament Europejski zażądał natychmiastowego zwolnienia Dawita Isaaka i pozostałych uwięzionych dziennikarzy. W dniu 20 lutego 2009 r. ówczesny przewodniczący Parlamentu Europejskiego Hans-Gert Pöttering wystosował do prezydenta Erytrei pismo, w którym wyraził głębokie zaniepokojenie pogarszającym się stanem zdrowia Dawita Isaaka i ponownie wezwał do natychmiastowego zwolnienia jego i pozostałych dziennikarzy. Wezwał także władze Erytrei do wyrażenia zgody na to, by Dawita Isaaka odwiedził w więzieniu urzędnik Komisji Europejskiej wraz z lekarzem. W 2009 r. Dawit Isaak był jednym z trzech ostatecznych kandydatów do otrzymania Nagrody im. Sacharowa Parlamentu Europejskiego. W czerwcu 2010 r. przewodniczący Parlamentu Europejskiego Jerzy Buzek wystosował do prezydenta Erytrei pismo, w którym ponownie wyraził głębokie zaniepokojenie Parlamentu Europejskiego sprawą Dawita Isaaka.

Kandydatka nominowana przez Martina Schulza w imieniu Grupy Postępowego Sojuszu Socjalistów i Demokratów w Parlamencie Europejskim

Birtukan Mideksa

Birtukan Mideksa jest etiopską polityk i była sędzią. Stoi na czele partii opozycyjnej Jedność na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości. Urodziła się w Addis Abebie w Etiopii. Po ukończeniu szkoły średniej wstąpiła na Uniwersytet w Addis Abebie, na którym ukończyła Wydział Prawa uzyskując stopień licencjata nauk prawnych. Praktykowała prawo w 3. okręgu federalnego wymiaru sprawiedliwości.

Podczas pracy w federalnym wymiarze sprawiedliwości Birtukan Mideksa została mianowana sędzią trzeciego sądu okręgowego federalnego sądu pierwszej instancji. W tym czasie przewodniczyła w głośnej sprawie byłego ministra obrony i funkcjonariusza najwyższej rangi Tigrajskiego Ludowego Frontu Wyzwolenia, Siyego Abrahy, który został oskarżony o korupcję. Zwolniła oskarżonego za kaucją, a wkrótce potem – ku jej zaskoczeniu – władze rządowe aresztowały Siyego, gdy wychodził z sądu w towarzystwie swojej rodziny i przyjaciół. Podobno następnie otrzymała kilka ostrzeżeń i gróźb ze strony rządowych agentów bezpieczeństwa.

Później Birtukan Mideksa postanowiła wstąpić do partii politycznej, aby doprowadzić do szybkiej zmiany w kraju, w tym do nadrzędności zasady państwa prawa, a także pełnego poszanowania i wykonywania konstytucji, która, jak się okazało podczas jej pracy w charakterze sędzi, nie była stosowana. Wstąpiła do Tęczowej Etiopii: Ruchu na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości Społecznej, a później do Koalicji na rzecz Jedności i Demokracji utworzonej po koalicji czterech partii. Po wyborach w 2005 r. jej partia zdobyła ponad jedną trzecią mandatów i uważała, że zdobyłaby więcej, jeśli nie doszłoby do nieprawidłowości w głosowaniu i liczeniu głosów, a partia rządząca zaczęła zwalczać przywódców partii opozycyjnej (w tym Birtukan Mideksę). Birtukan Mideksa została skazana za próbę obalenia porządku konstytucyjnego i skazana na dożywotnie pozbawienie wolności. Została ułaskawiona w 2007 r. po długich negocjacjach i po 18 miesiącach, które spędziła wraz z innymi przywódcami opozycji w więzieniu. Później założyła Jedność na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości, partię kierującą się takimi samymi zasadami jak Koalicja na

rzecz Jedności i Demokracji. Partia musiała przybrać nową nazwę, ponieważ komisja wyborcza partii rządzącej przyznała ją odłamowi Koalicji na rzecz Jedności i Demokracji (znanej także jako Kinijit). Birtukan Mideksa została wybrana na przewodniczącą Jedności na rzecz Demokracji i Sprawiedliwości, która ma na celu doprowadzenie do zmian w Etiopii na drodze pokojowej.

W dniu 28 grudnia 2008 r. Birtukan Mideksa została ponownie aresztowana i osadzona w więzieniu i skazana na karę dożywocia, co nastąpiło po odwołaniu ułaskawienia z 2007 r. Birtukan Mideksa była jedną z ponad 100 osób uwięzionych za przestępstwa po kontrowersyjnych wyborach w 2005 r. Przyczyną jej ponownego aresztowania był spór o warunki ułaskawienia. Rząd Etiopii utrzymywał, że ułaskawienie było uzależnione od „przeprosin za popełnione przez nią przestępstwa”. Rząd oświadczył, że zarządził jej ponowne aresztowanie w związku z doniesieniami o tym, że publicznie zaprzeczała, iż przeprosiła za swoje czyny lub prosiła o ułaskawienie, w związku z czym zostanie uwięziona dożywotnio. Birtukan Mideksa otwarcie przyznała, że nadal prowadzić będzie „pokojową walkę o lepszą demokrację, poszanowanie praw człowieka i państwo prawa” w Etiopii. Jej problemy zaczęły się, gdy rozmawiała za granicą z dziennikarzami o sposobie uwolnienia przywódców opozycji. Wspomniała o negocjacjach przeprowadzonych między opozycją a rządem z pomocą „panelu starszych” przed ich ostatecznym ułaskawieniem. Rząd kładł nacisk na dokument podpisany przez więźniów, którzy mieli zostać uwolnieni i którzy „wyrazili żal” za wszelkie „popełnione błędy”, sugerując, że uwolnienie było częścią zwykłego procesu sądowego, a nie częścią wynegocjowanej umowy politycznej.

Merera Gudina, przywódca koalicji opozycyjnej Forum Dialogu Demokratycznego (FDD – Medrek), publicznie oświadczył podczas wizyty w Stanach Zjednoczonych w listopadzie 2009 r., że „Birtukan Mideksa będzie Mandelą Etiopii”. Wielu jej zwolenników określa ją również jako etiopską Aung San Suu Kyi, birmańską więźniarką sumienia.

W grudniu 2009 r. Amnesty International zaklasyfikowała uwięzienie Birtukan Mideksy jako „niesprawiedliwe i politycznie umotywowane”. Rozpoczęła międzynarodową kampanię, w ramach której żądano jej uwolnienia i kwestionowano twierdzenie rządu Etiopii dotyczące tego, że jej uwięzienie jest kwestią natury prawnej¹. Pytany o jej uwolnienie na konferencji prasowej w grudniu 2009 r. premier Etiopii Meles Zenawi, którzy rzadko używa jej imienia, odpowiedział: „Nigdy z nikim nie dojdzie do porozumienia w sprawie uwolnienia Birtukan. „Nigdy. Kropka. To kwestia zamknięta”².

¹ <http://www.ethiopianreview.com/content/11916>

² http://en.wikipedia.org/wiki/Birtukan_mideksa

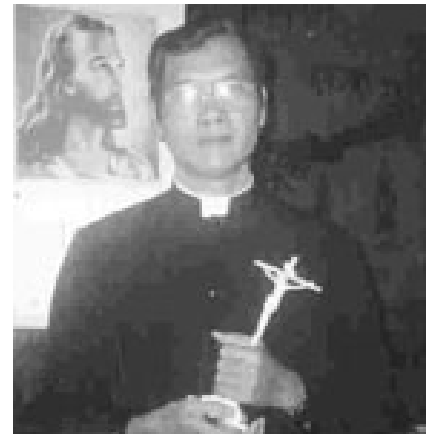
Kandydat nominowany przez Grupę Europejskich Konserwatystów i Reformatorów

Ojciec Tadeusz, Nguyễn Van Ly

Ojciec Nguyễn Van Ly to wietnamski ksiądz i czołowy działacz na rzecz praw człowieka, który do osiągnięcia celu, jakim jest powszechne szerzenie idei praw człowieka, stosuje wyłącznie pokojowe środki. Kieruje się następującymi zasadami:

- wolność przemieszczania się, wyboru miejsca zamieszkania, zgromadzeń, informacji, myśli i wyznania;
- równość i sprawiedliwość dla narodu wietnamskiego;
- ustanowienie prawdziwej demokracji w Wietnamie.

Ojciec Nguyễn Van Ly został aresztowany po raz pierwszy we wrześniu 1977 r. za rozpowszechnianie dwóch esejów, których autorem był arcybiskup Nguyen Kim Dien, krytykujących ucisk mniejszości religijnych ze strony rządu. Za obronę godności człowieka i demokracji ksiądz spędził dotąd w więzieniu lub areszcie domowym łącznie ponad 20 lat. Po czasowym uwolnieniu w celu odbycia leczenia w marcu 2010 r. ojciec Nguyễn Van Ly został natychmiast objęty ścisłym dozorem przez władze, a z uwagi na „zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego” ojcu grożono aresztowaniem „w każdej chwili” za wzywanie społeczności międzynarodowej do zachowania czujności i zwrócenia uwagi na sytuację w zakresie praw człowieka w Wietnamie.

Ojciec Nguyễn Van Ly podsumowuje swoją działalność na rzecz praw i godności człowieka w następujący sposób: „Cywilizowane społeczeństwo nigdy nie powinno zezwolić na to, aby jakkolwiek rząd, bez względu na jego orientację ideologiczną czy polityczną, naruszał powszechne prawa człowieka i odgradzał swój własny naród żelazną kurtyną, tłumacząc to zasadą nieinterwencji w wewnętrzne sprawy państwa”.

Kandydat nominowany przez Grupę Europejskich Konserwatystów i Reformatorów

OPEN DOORS

OPEN DOORS to bezwyznaniowa misja chrześcijańska wspierająca prześladowanych chrześcijan, będących mniejszością religijną i głównym przedmiotem prześladowań. Na całym świecie cztery piąte osób prześladowanych za swoje przekonania religijne to chrześcijanie. W wielu krajach na świecie dochodzi do różnego rodzaju prześladowań – począwszy od indywidualnych aktów, a skończywszy na systemowym ucisku ze strony władz.

OPEN DOORS założyła w 1955 r. Anne van der Bijl, obywatelka Holandii, w następstwie wizyty w komunistycznej Polsce wśród prześladowanych chrześcijan. Początkowym adresatem działalności OPEN DOORS byli chrześcijanie w państwach komunistycznych Europy Środkowo-Wschodniej i Chin. W latach 70. XX w. zasięg działalności poszerzył się o Bliski Wschód oraz części Afryki i Azji Południowo-Wschodniej. Obecnie organizacja obecna jest w ponad 45 krajach, gdzie prowadzi różnego rodzaju działania. Działania te obejmują:

- nakłanianie do upowszechniania wolności wyznania i przekonań zarówno w krajach zachodnich, jak i w państwach o ustroju opartym na ucisku;
- udzielanie pomocy prawnej i wsparcia więźniom i ich rodzinom;
- finansowanie ośrodków odbudowy dla chrześcijańskich uchodźców, wdów i sierot oraz posługi pojednania i szkół biblijnych;
- rozpowszechnianie Biblii i innej chrześcijańskiej literatury.

OPEN DOORS corocznie ogłasza ranking *World Watch List*, w którym kraje z całego świata uszeregowane są według stopnia prześladowania chrześcijan za czynne wyznawanie wiary.

Organizacja OPEN DOORS zapoczątkowała niedawno wielką operację humanitarną skierowaną do ofiar powodzi w Pakistanie należących do mniejszości religijnych, dyskryminowanych przez oficjalne pakistańskie służby ratunkowe.

Więcej informacji:

<http://sb.od.org/> (międzynarodowa strona internetowa OPEN DOORS)

<http://www.opendoorsuk.org/> (brytyjska strona internetowa OPEN DOORS)

<http://www.opendoors.nl> (holenderska strona internetowa OPEN DOORS)